

ה' אמי' פ"ג מהלכות
אכל הלכה ח סוד
ע"ע יו"ד סימן שע"ד
סעיף א :
ב מ"י פ"ד מהלכות
ק"ש סמג עשין יח
זר ושו"ע א"ח סימן
ע סעיף א ב :

ו"ל מַדְלָא כִּיִּיל גְּבִי עוֹשֶׂה פֶּסַח
כְּמוֹ גְּבִי אַחֲרִים מִי שֶׁהֵיָּא נֹזֵר
וְכֵן הָדִיט דַּמְעִיקְרָא נֶקֶט נֹזֵר
לְחֹד וְאַחֲ"כ נֹזֵר וְכֵן הָדִיט וְכו'
אִי"ת מִנָּח לִיָּה (לְתַלְמוּדָא) דְּהִיא
קֶרָא בְּעוֹשֶׂה פֶּסַח וְלִמּוֹל אֶת בְּנוֹ הָא
קֶרָא כְּתִיב בְּנֹזֵר ו"ל אִם אִינוּ עֲנִין
בְּנֹזֵר דֵּהָא מִתְּבִי פֶּסְקִין אַחֲרִים
דַּמְטָמָא בְּמַת מְוֵה תַּנְהוּ עֲנִין הַלּוֹךְ
לְשׁוּט פֶּסַח וְכו' וְהִסָּר מִקּוּי
מִיֵּשֶׁב פִּירֶשׁ"י דַּמִּירֵי הֵבֵא דִּישׁ בּו
כָּל הַקְדּוּשׁוֹת הֲלָלוּ כו' וּמ"מ פִּרְיָךְ
הָתֵם גְּבִי יוֹסֵף הִכֵּהוּ דַּע"כ אֵף
בְּעוֹשֶׂה פֶּסַח גְּרִידָא אִינוּ רִשְׁאֵי לְטַמָּא

דחי ס"ד עושה פסח מטמא לקרובים
ולאחוריו למה לי למומר דמטמא
למה מזה כיון דמטמא לקרובים
אלמא עושה פסחו אינו מטמא עליו
שום חומרא טפי א"כ פסחא דמטמא
למת מזהו וכי תימא מכל מקום לריש
קרא דמטמא למת מזהו מפני שריש
בו ג' קדושות ניזיר וכהן ועושה פסח
ולעולם אימא לך דעושה פסח גרידא
מטמא לקרובים לא היא דהא כבר

שמיטין מלאביו ולאמו ולאחו דמי
וכ"ל לא מהני מידי למת מזה ח"כ
ע"כ קראי לא אטריבו אלא למעלה
דפסח ולמה לי פשיטא דהי מטמא
לקרובים כ"ל למת מזה, ואע"ג
דאטריק קרא דלאמו לבן הדיוט
וגזיר דמטמא למת מזה ח"כ דתת
קרא דמטמא לקרובים ולאטריק
קרא שהן ב' קדושות ח"כ דשמיטין
כבר דמעלה דמיז לא מהני מידי
למת מזה מלאביו ח"כ כהן דקדושתו

קדושה עולם ומשום הכי יש לנו נומר
כי יש לו שתי קדושות דטפי קדושה
ולכך אלמטרקך אכל עושה פסח
שקדושות לפי שעה אם אחת ממחר
לו לקדושים ה"ל למת מזה מ"כ"ש
דמאי חיות ליתן לו קדושה טפי גבי
מת מזה יוטר מן הקדושים . אל"ע
יש לפרש בקולר הברייתא מדהניח
גרידא על ישראל מור ואח"כ מור
וכהן הדינן ואח"כ מור וכ"ג וא"כ
מסבירא יש לנו לומר (כי יש) דלינו
משמא לקדושים כמו מור וכלהו איך
ידוע מנחמד : **גיר** ואל תעשה

עשה הוא דרשמה למת ויחיד רש"י
לא נאמר גבי מת מזה ולא נהירא
שה דוחה ל"ת לקרי שב ואל תעשה וכו'
א"ל ש"נ דחייא דהסל לא נאמר הללו
וסת דדחו שבם בדלמריין פרק אלו
אמרין שפיר דחייא. אלא נראה דמוזיר
גו בשאלה וכן מכהן מה לכהן שכן לאו
בשכסן בטרפדין טעורים. פירש
ה' בשלים מחרת יד לנשיא ומומחה ולא
ה' עלה שלא נכבש אלא למחרת ולא

שמינן רחויין לאכילה אלא ע"י חוזה
נאים וחדשים ומסוס הכי מהורים. אבל
יש מפרשין תליסר ישיבות יש כמו
:**רקמנים** פטורין מק"ש. פירש
תפילין אביו חייב לקנות לו תפילין

וְהָיָה כִּמְנוּחַ הַיּוֹדֵעַ לְדַבֵּר אֲבִיו מִלְמַדוֹ
בִּיָּדָיו בְּחֶפְלָה הִיא ר"י ר"ל דְּמִיירִי בְּקֶטֶן
אֲחֵי דְנָשִׁים וְעֶבְדִּים שְׁפָמוֹרִים בְּכָל עֵינִי
וְשֵׁל הַגֵּיגַל לְחִנּוּךְ וְחִיּוּבִין דְּסִיפֵי אֲחֵי
גִּיּוֹס בְּהֵדִי נָשִׁים וְעֶבְדִּים כִּיּוֹן דְּלִיּוֹן שְׁוִין
וְקִמְנִים פְּמוֹרִים מִסּוּכָה (כּוֹכָה דְּכָח-):
בְּחֶפְלָה

בתפלה

בבני ולאמו לאחיו
אחותו לא יסמא זה
דבר הכתוב בכל אלו
קירובין צריך היה
דבר להזכיר את כולם
אפשר שזיכור
בר שאין בו תלמוד
דכתיב (דברים לב)
לא דבר רק הוא
כס ואין לו דרך לידע
אולי תלמוד נכתב
אלם אלא מקבלת
החכמים ויל לפי שאם
אנו לעיין בהם מדרך
עתה היה עולה על

בנו כי להוכיחו
אב ששאלו למעלה
יכולים והאם עם הבנים
יובים בכבודו לא היה
דרך להוכיח את השאר
היו אומרים אם
הזוהר הכתוב מלישם
אב שראו עדיף מכולם
לא שכן לשאר קטנים
היה פחותים קטני ולא
ידינו יודעין מה צורך
היה לו להוכיח האם
היה והאחת על
ששמענו קבלה שד
מים שגוררם

פִּירֶשׁם וְאָמַר
אָבִיו וְלֹאֻמוּ
צִדִּיק לְחֹכֶמֶת
אֶת הַנְּגִיחַם
שֶׁאֵם הָיָה
לְמֶדֶן אֶת אֶחָד
לְפִי שֶׁבֶל אֶחָד
יֵשׁ לוֹ מַעֲלָה
וְיִוָּחַדֵּת לְרֹאשִׁינָה
כְּחֹבֶרֶת עֲדָם
שֶׁהָאֵם מִיָּד
זָבְנוּ מִיָּד אַחֲרָיו
וְהָאֵם וְהָאֵם יֵשׁ
יִתְרוֹן עַל הָאֵם
וְאֵשׁ אֵשׁ וְדָאֵי
אֵלָּא שֶׁאֵשׁ וְדָאֵי
שֶׁאֵשׁ וְדָאֵי שֶׁאֵשׁ

[illegible]

חזקתו וזרעו בזהר אבן
 נבון כיון דאמר רחמנא
 למשפחתם (ב) למשפחתם
 בנבון אבותם אימא
 ישימיה ליה קס"ל ועוד
 אמר (שס דף מה) אם
 בצורך לומר אביו
 אמו למה חזר עור
 תאחי והלא אין
 ריך להחזירה מפני
 והוא נלמד מאביו ואמו
 שהענין שצוה עמו
 לצורך עמו נאמר
 ללמד על שם מצוה
 ואין לו מברר נאמר

שמותר לנויר להסמא
ו ולהתעסק בקבורתו
דתניא לאחי אינו
יוסמא אבל מסמא
מת מצוה ונשתיירה
דיין אחותו ושאלנו
ליה למה הוצרך
לזה

לא אחת מה תלמוד
השבנו כי הוצרך
הזכירה ללמוד ממנה
ונספת תלמוד שהנויר
אם היה הולך
עשות מצוה ונודמן לו
את מצוה שיניח את
מצוה שהיה סובר
עשותה ויסמא למת

מסכת סנהדרין . ואמרי

יוד לידע אם בזמן כשהוא עוסק במצוה יניחה וי
מיטמא אבל מיטמא למת מצוה ודרשין ליה תו
גדול והוא נויר לאחריו אינו מטמא אבל מטמא למת
טובשת ידק בקדרה . זו המשנה בתחלת פרק שני

[illegible]

תו' כי כשהזכיר אחיז למדנו כי הנזיר ממנו א' פס' כמו שאמרנו הרי שהיה חלק' לשחוט את פס' ה' ולאבו שאם היה כזו ורעא גזיר לאבו לאבו אפי' את בנו ד' מכל מקום ולאחותו תו' למדנו מה' ברכ' Ber

שיקברנו ולפיכך הזכיר הכתוב את
אתא ולאחריו ללמד כי מת מצוה קר
דא דאני מביטא אבל מיטמא למת מ
לומר דרי שהיה העלך לשדוים פסחו ול
chot Tom I.